

Indulásként ragadjuk meg a Róma 12, 1-2 igeverst, amely ezt mondja: „Az Isten irgalmára kérek tehát titeket testvéreim, hogy okos istentiszteletként szánjátok oda testeteket élő és szent áldozatul, amely tetszik az Istennek; és ne igazodjatok e világhoz, hanem változzatok meg értelmetek megújulásával, hogy megítélhessétek: mi a jó, ami neki tetsző és tökéletes.” Nagyon fontos, hogy a Lélek által meg tudjunk újulni mind a **gondolkodásmódunkban**, mind a gyakorlatunkban. Igaz ez a mi imádságunkra is, mint a hívő élet egyik nagyon fontos területére. Egyháztörténelmünkben jól tudjuk, hogy a pünkösti mozgalom elején szolgáló testvéreink **imádkozó emberek** voltak. A Szentlélekkel való beteljesedés új lendületet adott az imádkozásnak. Látnunk kell viszont azt, hogy az idő múlásával visszaesett sok helyen a lelkesedés, és a betöltekezés már csak egy szép emlékként került szóba. Több évtizeden keresztül tartotta magát az a tanítás, ami beépült a gondolkodásmódba. E szerint az Ef. 6. részében felkínált fegyverek közül, a Lélek kardját csak az Úr Jézus használhatja. Nekünk maradtak tehát a védekező fegyverek. Ez az elgondolás az ima területén is a **defenzív** hozzáállást segítette elő. Így a felállás a következő: Sátán támad, mi pedig védekezünk. Ő van a nyomuló pozícióban, mi pedig hátrálunk. Amikor hátrálunk, akkor területeket veszítünk, olyan területeket, amelyek korábban a mieink voltak. Feljegyzésekből tudjuk, hogy a korai pünkösdiek sok csodát éltek át. Gyakoriak voltak a látványos gyógyulások, szabadulások, megtérések, Szentlélekkel való beteljesedések, szaporodó gyülekezetek stb. Úgy tűnik ezekből is visszavonultunk, kihátráltunk, és átengedtük a területeket, az ellenségnek.

A 2 Móz. 13,17-ben ezt olvassuk: „Mert úgy gondolta Isten, hogy hátha megbánja a nép a dolgot, **ha harcot lát, és visszatér Egyiptomba.**” Isten a kivonuló népet olyan úton vezette, ahol nem kellett nekik harcba szállni senkivel. Ezt azért tette, mert még nem volt harci tapasztalatuk. Később viszont meg kellett tanulniuk, hogy harcolniuk kell, hogy birtokba vehessék az Ígéret földjét. Az emberi természetünknek nem annyira imponál a harcnak a gondolata. A harc, fárasztó, veszélyes, több esélyes, és nagyon kényelmetlen az ember számára, ezért sokan nem is gondolnak erre opcióként. Milyen jó, hogy az Úr Jézus megvívta a harcát győzelemre. A fejére taposott ama kígyónak. Lefegyverezte a fejedelemségeket. Pál is arról beszél, hogy: „**Ama nemes harcot megharcoltam, futásomat elvégeztem, a hitet megtartottam.**” (2 Tim. 4,7) Ki kell mondanunk, hogy **harc nélkül nincs győzelem**. Lelkünk ellensége azt szeretné, hogy mi eleve feladjuk a harcot. Azt sugallja, ha mi nem veszélyeztetjük az ő királyságát, akkor ő sem veszélyezteti a mi komfortzónánkat, a vallásos hívő életünket. Csakhogy ez az élet gyümölcstelen és nem dicsőíti meg az Atya nevét. Az Úr azt akarja, hogy **megújuljon az elménk**, és vizsgáljuk meg, hogy mi az Ő kedves, jó, és tökéletes akarata! Azt akarja, hogy lendüljünk támadásba, azaz a defenzívából menjünk át **offenzívába!**

Nézzük meg, hogyan válthatunk át támadó harcmodorba! Vizsgáljunk meg egy ismert történetet! 2 Kir. 13, 14-19 „**És megbetegedett Elizeus olyan betegséggel, amelybe bele is halt, és lement hozzá Joás, az Izrael királya, és arcára borulva sírt és ezt mondta: Édes atyám, Izrael szekerei és lovagjai! És monda neki Elizeus: Végy kézívet és nyilakat. És ő kézívet és nyilakat vett a kezébe. Akkor mondta az Izrael királyának, fogd meg kezedd a kézívet, és ő megfogta azt a kezével, Elizeus is rátette kezét a király kezére, és ezt mondta: Nyisd ki az ablakot napkelet felé, és mikor kinyitotta, azt**

mondta Elizeus: Lőj! És lőtt. Akkor azt mondta: Az Úrnak győzelmes nyila ez, győzedelmes nyíl a szíriabeliek ellen, mert megvered a szíriabelieket Áfekben a megsemmisülésig. Mondta ezután: Vedd fel a nyilakat. És felvette. Ő pedig azt mondta az Izrael királyának: Lőj a földbe, és belelőtt a földbe háromszor, azután abbahagyta. Akkor megharagudott rá az Isten embere, és mondta: Ötször vagy hatszor kellett volna lőnöd, akkor megverted volna a szíriabelieket a megsemmisülésig, de így már csak háromszor vered meg a szíriabelieket”.

A bibliai szöveg sok mindent elmond. Az Izrael szekerei és lovagjai, kifejezés utal arra, hogy mennyit jelentett a próféta jelenléte, és szolgálata. Gondoljunk azokra a helyzetekre, amikor a szíriai király a haditanácson tervet készít, de az Úr kijelenti Elizeusnak, aki arra a helyre küldi a királyt és embereit, ahol az ellenség támadni fog. Nagyon sok ilyen „betörést” akadályozott meg Elizeus azzal, hogy **nemcsak átvette, hanem át is adta** Isten üzenetét a királynak. Most, hogy halálos beteg, úgy látszik, mintha minden elveszne, erre utal a király magatartása.

Pedig a szolgálatunk és a harcunk folyamatos. Elizeus előtt Illés volt, ezután pedig valaki más lesz, de a **Seregek Ura** az állandó. Nem jó dolog emberekben bízni az **Úr helyett**, még akkor sem, ha próféta az illető. Ez nem azt jelenti, hogy az Isten szolgálói ne legyenek megbízhatóak, hanem azt, hogy az Urat senki sem tudja **helyettesíteni**, vagy **pótolni**.

A király a kezét tördelte és nagyon meg volt szeppenve. Nem siránkozni kell, hanem folytatni a harcot! A siránkozás korábban sem segített, amikor a frigyláda nem volt a helyén, és 20 év telt el **Isten jelenléte** nélkül. A siránkozás ma sem segít. Az Úrhoz való közeledés az egyetlen út. Legyen élő kapcsolatunk az Úrral!

Elizeus azt mondta a királynak, hogy vegye a kezébe a fegyvereket. Az Ef. 6, 11-17 elmondja nekünk, hogy mik ezek a fegyverek. *„Öltözzétek föl az Isten minden fegyverét, hogy megállhassatok az ördögnek minden ravaszságával szemben. Mert nem vér és test ellen van nekünk tusakodásunk, hanem a fejedelemségek ellen, a hatalmasságok ellen, ez élet sötétségének világbírói ellen, a gonoszság lelkei ellen, amelyek a magasságban vannak. Éppen ezért vegyétek föl az Istennek minden fegyverét, hogy ellenállhassatok a gonosz napon, és mindent elvégezve megállhassatok. Álljatok hát elő, körül övezve a derekatokat igazlelkűséggel, és felövezve az igazságnak mellvasába. Felsaruzva lábaitokat a békesség evangéliumának készségével. Mindezekhez felvéve a hitnek pajzsát, amellyel a gonosznak minden tüzes nyilát megolthatjátok. Az üdvösség sisakját is fölvegyétek és a Léleknek kardját, amely az Isten beszéde”.* Fegyverek nélkül nem mehetünk a harcba. Sok háború azon dől el, hogy melyik félnek, milyen fegyverei vannak. Isten nekünk az Ő fegyvereit kínálja. Azt mondja Pál, hogy vegyétek fel az Istennek minden fegyverét! A saját eszközeinkkel nem győzhetünk a gonosz szellemi erők ellen. **Isten fegyvereit kell használnunk**, mert azok a legjobb és legbiztosabb fegyverek. Vegyük hát elő azokat!

Elizeus a király kezére tette az ő kezét, amikor az megfogta a kezívet. A prófétának **erősítenie** kell a harcos kezét! A királyok, a vezetők, kezét. Az a feladatuk és felelősségük, hogy erősítsék a szolgálók, a szellemi vezetők, a közbenjárók, az imaharcosok kezét. **A bátorítás prófétai feladat.**

Azután, azt mondta a próféta a királynak, hogy lőjön kelet felé! Miért arra, mert arra volt az ellenség. Tudnunk kell, hol van és ki az ellenség. Pál azt mondja, hogy ő úgy harcol, mint aki nem a levegőt vagdossa. Az össze-vissza való lövöldözés a gyermekek játéka. Nekünk, Isten harcosainak céltudatosan kell használnunk a fegyvereinket. Ebben igényelnünk kell, és el is fogadnunk a próféta szolgálatot. Az Úrtól kapott kijelentések leleplezik az ellenséget. Azt is, hogy mikor, hol, és hogyan akar támadni. Szükségünk van azokra az információkra, amelyeket a Szentlélek ad a tudomásunkra. Pál is kapott ilyen információkat, azért tudta mondani a következőt: „*mert jól ismerjük az ő szándékait*”. Itt a Sátán szándékairól van szó, amelyet leleplezett az Úr Pál előtt. Mielőttünk is le fogja leplezni. **Arra kell lőnünk.**

Be kell fejeznünk a védekező harcmódot. Át kell mennünk támadásba. Azzal, hogy az ellenség felé lövünk, kifejezzük azt a szándékunkat, hogy be akarjuk fejezni az eddigi defenzív hozzáállásunkat, és át akarunk térni **offenzívába**. Keresztény életünk nem szólhat a Sátán elől való szüntelen menekülésünkről. Harcosként, pedig egyenesen szégyenletes a menekülés. Egy harcosnak előre kell mennie, támadásba kell lendülnie. Nem szabad megrettennie az ellenségtől az Úr harcosának.

Az Úr győzelmes nyilat adott a kezünkbe, az ellenséggel szemben. Ezt ki is mondta Elizeus. Valami baj volt Joás fülével? Valami baj van a mi fülünkkel? Miért van az, hogy nem tudjuk meghallani, hogy az Úr egy **győztes nyilat** adott nekünk? Mekkora biztatás lehetne számunkra, ha tudatosulna bennünk, hogy mi van a kezünkben. Egy győztes fegyver, amit használhatunk Isten dicsőségére. **Minden győzelem a Sátán felett, Istent dicsőíti.**

Az Úr harcol az Ő népéért. Ahogy Elizeus rátette a kezét a király kezére, úgy az **Úr is ráteszi a kezét a mi kezünkre**. Attól győzelmes ez a nyíl, hogy az Úr nyila. Attól leszünk mi győztesek, hogy az Úr segít nekünk, hogy az **Ő karja** erősíti a mi kezünket. Az Isten népének az ellensége, az Úr ellensége. Isten azt akarja, hogy az Ő népe győzzön az ellenség felett, ezért a harc az Ő harca is.

Van jelentősége a földbe nyilazásnak is. Az Úr le akarja verni az ellenséget a megsemmisülésig. Mi is? Lehet, hogy ez fárasztó harcokat fog jelenteni. Imaéjszakákat, böjtöket, összevont imahadjáratokat, amelyekben együtt kell működnünk más harcosokkal. Akit legyőztek az ókorban, arra rátették a lábukat, a talpuk alatt volt, azaz fölé kerekedtek, birtokolták a hatalmat felette. Pál mondja: „*A békeességnek Istene megrontja a Sátánt a ti lábaitok alatt hamar*”. (Rm. 16,20) El fogjuk hinni ezt? Vagy Jézus szavait, aki azt mondja, hogy kígyókon és skorpiókon fogunk taposni, és semmi nem árthat nekünk. Higgyünk az Úrnak! Ővele lehetséges az ellenség földbe döngölése. Készítsük a fegyvereinket és a lábunkat!

Joás háromszor lőtt, azután abbahagyta. Vajon miért? Mert nem értette, hogy mit akar a próféta, hogy mit akar az Úr. Lehet, hogy néha mi sem értjük? A testi ember nem „**foghatja meg**” az Isten dolgait. Joás csak testi síkon tudott mozogni, mert nem volt élő kapcsolata Istennel. Akinek nincs élő kapcsolata Jézussal, az szellemileg **érzéketlen** marad. Ez nagy akadály. Váljunk szellemi emberekké, hogy megértsük az Isten akaratát. Lelkesedjünk be, amikor az Úr mond nekünk valamit. Tegyük meg, és ne kényszeredve. Adjunk mindent bele, amikor a győzelemről van szó!

Meg kell hallani a próféta szót. Legyen fülünk a hallásra! A szellemi fül nagyon fontos. Figyeljünk a próféta szóra! Péter apostol is figyelmeztet erre bennünket. „*És*

igen biztos nálunk a prófétai beszéd, amelyre jól teszitek, ha figyeltetek”. (2 Pét. 1,19)
Mert ennek nyomán jön az a világosság, ami szükséges a biztos cselekedethez. Ez utal a következő pontra is.

Megérteni a prófétai szót. Odafigyelnünk arra, amit az Úr szól. Néha az Úr magyarázó angyalt rendel ki, máskor Ő Maga adja meg a világos magyarázatot, mint itt a bevezető Igében is. Ott arról szólt a próféta, hogy az Úr győztes fegyvert ad a király kezébe az ellensége felett. Ez elég világos volt, meg kellett volna értenie. **Megcselekedni a prófétai szót.** Nemcsak egy részét, az egészet. Saul király azt mondta Sámuelnek, mikor az amálekíták elleni harca volt, hogy megcselekedte, amit Isten mondott. Mindannyian tudjuk, hogy **csak egy részét tette meg**, és ez sokba került neki. Ne játszunk a kegyelemmel! Tegyük meg mindazt, amit az Úr mondott! Isten nemcsak egy-két győzelmet szánt nekünk, hanem **áttörést**. Ahhoz, hogy ez megtörténhessen, még jobban oda kell szánunk magunkat. Tegyük ezt! Ő az ellenség totális vereségét akarja. Ne „kíméljük” az ellenséget, mint ahogy Akháb tette Benhadáddal, akit még atyjafiának is nevezett. (1Kir. 20, 32, 42) Később jött is Benhadád és ő győzött. Nem akarhatjuk az ellenség győzelmét. Ezért ő nem a barátunk, hanem a halálos ellenségünk. Úgy kell kezelünk. A „megsemmisülésig”, ez az Úr szava. **Álljunk rá erre!**

A 2 Kir. 13,17. vers az egyetlen lövésről szól, amit az ellenség felé lőtt a király. Azután, azt mondja neki a próféta, hogy vedd fel a nyilakat, amelyekkel a földre kellett lőni. Ez a helyzet utal arra, hogy **egyetlen csatával** nem fogjuk a harcot megnyerni. Sok csata vár még ránk, de az Úr adta a győzelmes nyilat. Egy imádkozással nem fog minden megváltozni, de az már változás, ha a visszavonulás helyett felbátorodunk a **támadásra**. Ha a félelem lelke helyett vesszük az **Úr Lelkét**, a fiúság lelkét, és felbátorodunk a harcra. Van egy győztes hadvezérünk, **Ő a Seregek Ura**. Ő győzelemre vezet bennünket. Induljunk el! Tanuljunk meg szabályszerűen harcolni! Vezessen a Szentlélek ebben minket győzelemről- győzelemre!

A hívők egy része szívesen beszél a régi pünkösdi élményeiről. Ez bizonyosan fontos, de még fontosabb, hogy **megteljük Szentlélekkel** újra és újra. Az apostolok ebben gyakorolták magukat. Ezt jegyezte fel Lukács, az Apostolok cselekedetei 4,29-31-ben. *„Most azért Urunk, tekints az ő fenyegetéseikre: és adjad a te szolgálóidnak, hogy teljes bátorsággal szólják a te beszédedet. A te kezedet pedig kinyújtván gyógyításra; és hogy jelek és csodák történjenek a te szent Fiadnak, a Jézusnak neve által. És minekutána könyörögtek, megmozdult a hely, ahol egybegyűltek; és beteltek mindnyájan Szentlélekkel, és az Isten beszédét bátorsággal szólták.”* Szóba sem jött a meghátrálás, mentek előre győztesen. Induljunk el mi is! Pál azt mondja a 2 Kor. 10. 3-5 igeversekben, hogy noha testben élünk, de nem testi fegyverekkel harcolunk. Azt is tanácsolja, hogy rontsuk le az okoskodást. Rontsuk hát le a félelem, a tétovaság, a visszafogottság, a megszokás, az eddigi helytelen gyakorlat erősségeit! Harcoljunk a mi fiainkért és leányainkért, a gyülekezeteinkért, a városainkért! **Kezdjük használni a Lélek kardját!** Valljuk meg az ígéreteket! Valljuk meg a nekünk adott Igét! Nyilvánítsuk ki Jézus győzelmét, és bátran szálljunk szembe az ellenséggel! Az Úr győztes fegyvereket adott a kezünkbe, kezdjük el használni őket! Változzon meg az imaéletünk, és a hozzáállásunk!